

عنوان مقاله:

التوجیه؛ تطوره و بلاغته

محل انتشار:

پنجمین همایش متن پژوهی ادبی نگاهی تازه به سبک شناسی، بلاغت، نقد ادبی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

زهرا وحدانی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات عربی و مدرس دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

مقاله حاضر به بررسی سبک توجیه در علم بلاغت میپردازد. توجیه از جمله محسنات معنوی در علم بدیع است که علمای بلاغت آن را محتمل الضدین و ابهام نیز مینامند. هدف از آن آوردن جملاتی است که احتمال دو معنای مختلف را به طور یکسان دارد؛ مثل مدح و ذم. بشار بن برد پیشگام بکارگیری این سبک در ادبیات می باشد و سکاکی نخستین کسی است که آن را توجیه نامید. این مقاله بر آن است نظرات علمای بلاغت در این سبک و اهداف بکارگیری آن را کنکاش نماید. همچنین در کنار اشاره به سیر تاریخی آن به ذکر نمونه هایی از شعر و نثر جهت نمود بیشتر زیبایی های این سبک میپردازد. بررسیها نشان میدهد که بسیاری از علماء، توجیه را با سایر آرایه های ادبی به اشتباه میگیرند حال آن که تفاوت های بسیار و ظریفی بین آنها می باشد. توجیه سبکی است که نه تنها ادیبان آن را بکار میبرند بلکه هرکس اندک هوش و ذکاوتی داشته باشد از آن بهرمند میشود به همین خاطر دارای ارزش بلاغی والایی است هر چند در کتاب های بلاغی کمتر بدان توجه شده است.

کلمات کلیدی:

توجیه، بدیع، آرایه های معنایی، بلاغت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/761540>

